

Sygnatura akt VI Ka 203/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **2 czerwca 2015** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Piotr Mika (spr.)

Sędziowie SSO Grażyna Tokarczyk

SSO Marcin Mierz

Protokolant Aleksandra Studniarz

przy udziale Marka Dutkowskiego

Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 2 czerwca 2015 r.

sprawy **E. M. syna E. i M.,**

ur. (...) w E.

oskarżonego z art. 177§1 kk w zw. z art. 178§1 kk i art. 244 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 16 grudnia 2014 r. sygnatura akt III K 624/14

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk i art. 624 § 1 kpk

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- w punkcie 1 z opisu czynu eliminuje ustalenie dotyczące nieudzielenia pomocy ofierze wypadku i łagodzi orzeczoną karę do 1 (jednego) roku 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności,

- uchyla rozstrzygnięcie z punktu 2,

- na mocy art. 42 § 3 kk orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na zawsze;

2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. N. kwotę 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych i sześćdziesiąt groszy) obejmującą kwotę 96,60 zł (dziewięćdziesiąt sześć złotych i sześćdziesiąt groszy) podatku VAT, tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

4. zwalania oskarżonego od poniesienia opłaty za obie instancje oraz wydatków postępowania odwoławczego obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 203/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 grudnia 2014 roku w sprawie o sygnaturze akt III K 624/14 Sąd Rejonowy w Gliwicach uznał oskarżonego E. M. za winnego tego, że w dniu 9 kwietnia 2014 roku w G. nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym i spowodował wypadek drogowy w ten sposób, że kierując samochodem marki R. (...) nr rej. (...) pomimo obowiązującego od dnia 10 lipca 2013 roku do 10 lipca 2015 roku zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat orzeczonego wyrokiem sygn. III K 605/13 Sądu Rejonowego w Gliwicach na ul. (...) nie zachował szczególnej ostrożności zbliżając się do wyznaczonego przejścia dla pieszych i doprowadził do potrącenia znajdującej się na przejściu pieszej, skutkiem czego A. K. (1) doznała obrażeń ciała w postaci otwartego złamania obu kości podudzia lewego, złamania paliczka bliższego palucha prawego, licznych otarć naskórka kończyn dolnych, które to obrażenia stanowiły ciężką chorobę długotrwałą w myśl art. 156 § 1 pkt 2 k.k., po czym nie udzielając pomocy ofierze wypadku zbiegł z miejsca zdarzenia, czym wyczerpał znamiona występku z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. i art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na mocy art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności. W oparciu o art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności sąd warunkowo zawiesił oskarżonemu na okres próby 5 lat. Na mocy art. 46 § 2 k.k. sąd orzekł wobec oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej A. K. (2) nawiązkę w kwocie 1000 złotych.

Apelację od wyroku wywiódł prokurator, który zaskarżając wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze zarzucił orzeczeniu:

1. obrazę prawa materialnego, a to przepisu art. 42 § 3 k.k. poprzez zaniechanie orzeczenia obligatoryjnego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na zawsze;
2. rażąco niewspółmierność kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego E. M. w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności w stosunku do stopnia zawinienia, jak i stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz niesłuszne zastosowanie środka probacyjnego w postaci warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności na okres próby 5 lat.

Stawiając powyższe zarzuty prokurator wniósł o zmianę wyroku przez:

1. orzeczenie wobec E. M. środka karnego na podstawie art. 43 § 2 k.k. (sic!) w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na zawsze;
2. wymierzenie oskarżonemu E. M. kary pozbawienia wolności w wymiarze 3 lat bez warunkowego zawieszenia jej wykonania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W zakresie, w jakim apelujący zarzucił naruszenie art. 42 § 3 k.k., jak też niesłuszne zastosowanie wobec oskarżonego środka probacyjnego, wywieziony środek odwoławczy uznać należało za zasadny.

Treść art. 42 § 3 k.k. nie pozostawia żadnych wątpliwości w kwestii tego, że ustalenie przez sąd sprawstwa przez oskarżonego czynu wyczerpującego znamiona art. 177 § 2 k.k., a nadto towarzyszącej temu czynowi okoliczności, iż sprawca zbiegł z miejsca zdarzenia, obligowało sąd do orzeczenia wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na zawsze. Zapominając o tym obowiązku sąd I instancji dopuścił się oczywistego naruszenia prawa materialnego i skutkiem wniesionej apelacji musiała być zmiana zaskarżonego wyroku polegająca na orzeczeniu wskazanego zakazu.

Zgodzić należało się również z prokuratorem, iż zastosowanie wobec osoby oskarżonego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary z uwagi na brak racjonalnych przesłanek dla pozytywnej prognozy kryminologicznej, uznać należy za niesłuszne zastosowania tego środka. Upřednia dwukrotna karalność oskarżonego za przestępstwa z art. 178 a § 1 k.k. i nieskuteczność orzeczonych za nie wobec oskarżonego kar wolnościowych w połączeniu z dwukrotną

karalnością oskarżonego za ciężkie przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. świadczą dobitnie o tym, iż osiągnięcie wobec oskarżonego celów zapobiegawczych kary w przypadku kary wolnościowej nie jest po prostu możliwe.

Równocześnie Sąd Odwoławczy nie znalazł podstaw dla postulowanego przez apelującego prokuratora zwiększenia rozmiarów kary pozbawienia wolności, a nawet uznał, że kara pozbawienia wolności o charakterze bezwzględnym w wysokości 2 lat byłaby karą rażąco surową w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego, będącego przestępstwem nieumyślnym w zakresie, w jakim realizował ten czyn znamiona przestępstwa z art. 177 § 2 k.k. Mimo uprzedniej karalności oskarżonego oraz podstaw do zaostrzenia kary z uwagi na okoliczność wskazaną w art. 178 § 1 k.k. jak też mimo umyślności w realizacji przez oskarżonego znamion przestępstwa z art. 244 k.k., docenić należy jako okoliczność łagodzącą postawę oskarżonego w toku postępowania, w szczególności jego przyznanie się do winy, jak również wcześniejsze samodzielne zgłoszenie się na Policję. Równocześnie Sąd Odwoławczy uznał, że fakt nieudzielenia przez oskarżonego pomocy pokrzywdzonej w sytuacji, gdy na miejscu zdarzenia znalazły się inne osoby, które przyszły z tą pomocą pokrzywdzonej do czasu przyjazdu na miejsce zdarzenia pogotowia, nie jest okolicznością, którą uznać należałoby za obciążającą, tym bardziej że przecież oskarżony nie okazał na miejscu zdarzenia całkowitego braku zainteresowania losem pokrzywdzonej. Mając na uwadze tę okoliczność, Sąd Odwoławczy uznał za konieczne wyeliminowanie z opisu czynu przypisanego oskarżonemu wskazanego nieudzielenia pomocy ofierze wypadku, która to okoliczność, ani nie stanowi znamienia przypisanego oskarżonemu przestępstwa, ani też ze wskazanych względów nie powinna być traktowana jako okoliczność uzasadniająca zaostrzenie kary. W świetle powyższych okoliczności za karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności uznani za karę adekwatną do stopnia winy oskarżonego, jak też stopnia społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu, oraz karę uwzględniającą cele zapobiegawcze zarówno w stosunku do osoby oskarżonego, jak i społeczeństwa,

Nie znajdując innych niż omówione wyżej uchybień Sąd Odwoławczy utrzymał zaskarżony wyrok w mocy w pozostałym zakresie.

Mając na uwadze fakt odbywania przez oskarżonego kary pozbawienia wolności orzeczonej w innej sprawie, perspektywę odbycia kary pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie niniejszej i ograniczone w związku z tym jego możliwości zarobkowe, Sąd Odwoławczy uznał, że poniesienie przez oskarżonego kosztów sądowych za postępowanie przed sądem II instancji byłoby dla niego zbyt dolegliwe. Z obowiązku tego oskarżony został w związku z tym zwolniony, a wydatki postępowania odwoławczego poniesie Skarb Państwa.